

Warszawa, 4 czerwca 2021 r.

PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
dr inż. Rafał Gawin

Informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr 30/2021
w sprawie
oceny dopuszczalności lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną
inwestycją, o którym mowa w art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne

Mając na względzie liczne wątpliwości i spory zgłaszane przez podmioty ubiegające się o przyłączenie w toku spraw dotyczących procesu wydawania warunków przyłączania dla instalacji odnawialnego źródła energii do sieci elektroenergetycznej poniżej przedstawiono stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Stosownie do brzmienia art. 7 ust. 8d ustawy - Prawo energetyczne ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2021 r., poz. 716 z późn. zm.), do wniosku o określenie warunków przyłączenia podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, dołącza w szczególności, w przypadku przyłączenia do sieci źródeł innych niż mikroinstalacje:

- 1) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu, decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albo
- 2) decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej wydaną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2018 r. poz. 1537 oraz z 2019 r. poz. 2020), w przypadku budowy obiektu energetyki jądrowej, albo
- 3) pozwolenie na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich wydane zgodnie z przepisami ustawy z dnia

21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz.U. z 2020 r. poz. 2135 oraz z 2021 r. poz. 234), w przypadku budowy źródła w polskim obszarze morskim;

- 4) dokument potwierdzający tytuł prawny podmiotu do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku z wyłączeniem źródeł lokalizowanych w polskim obszarze morskim.

Zgodnie z art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub pozwolenie na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich powinny potwierdzać dopuszczalność lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją.

Regulacja zawarta w art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne stanowi normatywne dookreślenie wymogu formalnego wniosku o wydanie warunków przyłączenia wynikającego z art. 7 ust. 8d pkt 1-3 ustawy - Prawo energetyczne. Rozwiązanie to zostało dodane na skutek wejścia w życie ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r., nr 21 poz. 104). Zgodnie ze wskazanymi powyżej przepisami przedkładane w toku postępowania o wydanie warunków przyłączenia dokumenty tj.: wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub pozwolenie na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich powinny potwierdzać dopuszczalność lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją. Ustawa – Prawo energetyczne nie definiuje pojęcia źródła. W ustawie tej możemy znaleźć odniesienie do definicji odnawialnego źródła energii, ponadto pojęcie źródła pojawia się w przepisach dotyczących koncesjonowania, w kontekście określenia obowiązku uzyskania stosownej koncesji. Tym samym, użyty przez ustawodawcę wymóg potwierdzania „dopuszczalności lokalizacji danego źródła” należy odczytywać i postrzegać w kontekście całości tak określonych regulacji, zatem jako możliwość posadowienia na określonym terenie co najmniej jednostek wytwórczych. Istotne jest bowiem, że ustawodawca w przepisie art. 7 ust. 8d nie odnosi się wyłącznie do źródeł odnawialnych, ale do źródeł ogólnie, które mają zostać

przyłączone do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV. Zatem zawarty np. w wypisie z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zapis o możliwości lokalizacji na danym terenie źródeł wytwarzających energię elektryczną (urządzeń wytwórczych) jest wystarczający do wypełnienia postanowień omawianej normy. Tym bardziej brak uzasadnienia do dokonywania w praktyce przyłączeniowej wykładni zawężającej art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne i postrzegania pod pojęciem „lokalizacji danego źródła” wymogu określenia indywidualnej inwestycji. Normę zawartą w art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne należy postrzegać wyłącznie przedmiotowo, bez względu na aspekt podmiotowy (np. określenie inwestora) a nawet rodzaju technologii wytwarzania wykorzystywanej w jednostce wytwórczej¹, skoro ustawodawca takiego ograniczenia nie wprowadził, chyba że takie ograniczenie wynikałoby wprost z przyjętego aktu prawa miejscowego.

W powyższym kontekście warto także wskazać, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego sporządzanym w celu ustalenia przeznaczenia terenów i warunków zabudowy. Jest on podstawowym dokumentem służącym regulacji zagospodarowania przestrzennego oraz stanowi bezpośrednią podstawę do wydawania decyzji budowlanych. Jako akt prawa miejscowego zawiera on normy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, które przynależą do katalogu źródeł prawa powszechnie obowiązującego. Ustrojodawca ograniczył jednocześnie zakres terytorialny oddziaływania aktów prawa miejscowego do obszaru, na którym działa organ wydający przedmiotowy akt.

Przy rozstrzygnięciu spraw spornych Prezes URE zwraca szczególną uwagę na brzmienie art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2021 r., poz. 471, z późn. zm.), zgodnie z którym w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Odesłanie odnoszące się do określenia w planie zagospodarowania przestrzennego „granic terenów pod budowę urządzeń o których mowa art. 10 ust. 2a” dotyczy wyznaczenia na terenie gminy obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref

¹ jednostka wytwórcza - wyodrębniony zespół urządzeń należący do przedsiębiorstwa energetycznego, służący do wytwarzania energii i wyprowadzania mocy;

ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu.

Przepis art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy - o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym może stanowić podstawę wykładni zapisów poszczególnych planów zagospodarowania przestrzennego uchwalonych i obowiązujących po dniu 25 września 2010 r. (data wejścia w życie ww. przepisu). W powyższym kontekście należy bowiem zauważyć, iż zgodnie z ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2010 r., Nr 155, poz. 1043) obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw zachowały moc. Ponadto ustawodawca nie wprowadził obowiązku dostosowania planów do wymagań określonych w art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy - o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. do określenia granic terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a (obszary, na których będą rozmieszczone urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW).

Wobec powyższego art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy - o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie może stanowić wzorca oceny dopuszczalności lokalizacji źródła, o którym mowa w art. 7 ust. 8d¹ ustawy - Prawo energetyczne, dla miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących przed dniem 25 września 2010 r., z uwagi na fakt, że art. 15 ust. 3 pkt 3a wszedł w życie w dniu 25 września 2010 r. i dopiero po tej dacie miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego winny spełniać wymóg określenia granic terenów pod lokalizację odnawialnych źródeł energii (z zastrzeżeniem art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Zatem brak granic terenów na których dopuszcza się budowę źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW w planach zagospodarowania przestrzennego obowiązujących przed dniem 25 września 2010 r. nie stanowi o braku możliwości posadowienia takiej instalacji wytwórczej.

Rafał Gawin
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

/podpisano elektronicznie/